

Medundertegnede Chr. Nielsen maa tilføje, at det vilde være ganske usforvarligt, dersom den tidligere Trafikminister — som antydet i ovenstaaende Betænkning — havde ladet foretage uberettigede Indskrænkninger i den tidligere Plan for at overvinde Modstanden mod at paabegynde Arbejdet. Det forekommer mig heller ikke, at en saadan Forklaring er begrundet. I Motiverne til det nu foreliggende Lovforslag forklares Sammenhængen saaledes, at de forøgede Udgifter dels hidrøre fra ganske ny Foranstaltninger, dels fra saadanne Anlæg, som i 1893 bleve udeladte, fordi man da tænkte at beholde en Del af Godsstrafikken paa den gamle Banegaard, medens en anden Del vilde blive ledet ad de andre ny Forbindelser. Trods de Forudsætninger, man den Gang gik ud fra, har det vist sig, at Godsstrafikken til og fra Hovedbanegaarden er i stærk Stigning, og da den forventes yderligere at ville vokse, som Følge af den ny Takstlov, mener Ministeriet nu at maatte genoptage flere af de Foranstaltninger, som det i 1893 troede at kunne undvære, og som det vilde blive væsentlig dyrere at foretage paa et senere Tidspunkt. Rigtigheden af disse Betragtninger tør jeg ligesom Fler-tallet ikke modsig, men har derimod ment, at i Lighed med, hvad der bestemtes i Loven af 1894, burde Kjøbenhavns Kommune yde et tilsvarende Bidrag, saa meget mere, som flere af disse Anlæg — saasom Kloakanlæg og Fjernelse af Niveauoverførsler — ere af særlig lokal Interesse. Da en saadan Tanke imidlertid ikke paa dette Trin af Forhandlingen har fundet nogen Tilslutning, har jeg anset det for unyttigt nu at stille Forslag derom.

Et Mindretal (Willars Gunn) deler gennemgaaende Mening med Fler-tallet og skal i saa Henseende specielt fremhæve sin Delagtighed i Tankerne om det beklagelige ved, at Tillægsbevillingen overhovedet maatte kræves ligesom i Overvejelsen af, „om den nu fremkomne Tillægsbegæring maatte siges saaledes at forrykke de Forudsætninger, der ligge til Grund for Vedtagelserne i 1893—94, at disse ikke længer burde fastholdes“,

og Mindretallet kommer paa dette Punkt i Realiteten til samme Slutning som Fler-tallet; man maa trods alt tilraade Landstinget at vedtage Lovforslaget i Principet, for at skabe en virkelig fuldgod Godsbanegaard ved Kjøbenhavn. Ligeledes vedtender Mindretallet sig de af Fler-tallet udtalte Tanker om den nuværende Personbanegaards Fremtid: „Stillingen bliver efter Lovforslagets eventuelle Vedtagelse den samme som nu, at Rigsdagen staar fuldkommen frit, naar Sagen derom til sin Tid skal overvejes.“

Meningsforfælleren opstaar først over den Lovforslaget medfølgende Plan, som Fler-tallet i et og alt billiger, men som Mindretallet paa flere Punkter forkaster, dels fordi den, sammenlignet med Planen af 1894, sine mange jærnbane-tekniske Fremskridt og Forbedringer til Trods, paa væsentlige Punkter skaber en afgjort Forringelse af Staden Kjøbenhavns Vareforsendelsesforhold og den hele bekvemme Afgang til og Benyttelse af nogle af Godsbanegaardens vigtigste Organer, hvilket selvfølgelig tynger og fordyrer Forretningslivet i dets Samtøm med det øvrige Land; dels og navnlig fordi denne Plan i Forhold til Planen af 1894, som er Udtryk for den gældende Lov, lægger forfællige Forhold til Rette for en fremtidig Flytning af Personstationen og Jærnbanens Mastinværksteder, Foranstaltninger, som Mindretallet misbilliger og derfor ikke vil hjælpe til Berden.

Paa den første Konto indvender Mindretallet væsentligst imod Læssejorenes og Kreaturkøspeditionens Anbringelse, paa sidstnævnte Konto imod de samme Foranstaltninger og desuden imod en speciel og uhyre udstrakt Opfyldning til Anbringelse af en Lokomotivremise.

Med Hensyn til Læssejorene — den Plads, hvor hele Modtagelsen og Afsendelsen af det svære Gods foregaar — var Forholdet baade efter Forslaget af 1892 (Plan A.) og af 1894 (Plan B.) dette, at de bare anbragte ved Banegaardens østligste Ende, altsaa saa nær Byen og Forretningsverdenen som muligt, hvorved det vilde føles det mindst mulige, at Godsbanegaardens Flyt-